

Den Moralske Fordærvelse ved at Våben-gøre Sult

Den bevidste brug af sult som et våben – til at kontrollere, tvinge eller knække viljen hos en civilbefolkning – er en af de mest alvorlige krænkelse af menneskelig etik og international lov. I Gaza er denne forbrydelse blevet forfinet til et system. Det, der har udspillet sig, er ikke blot en humanitær fiasko, men et kalkuleret program for dominans, leveret under dække af hjælp. I centrum af denne strategi står Yasser Abu Shabab, en tidligere kriminel, der blev kollaboratør, og indførelsen af et militariseret distributionsregime, der dræber mere, end det nærer. Gennem falske beskyldninger, proxykrig og dødelig kontrol over adgangen til mad har Israel forvandlet humanitær hjælp til et teater for lidelse og underkastelse. Palæstinensere lokkes til hjælpekonvojer, kun for at blive skudt ned – en taktik, der ville blive anset for umenneskelig, selv i behandlingen af vilde dyr.

Yasser Abu Shabab: Fra Undergrund til Proxyhåndhæver

Yasser Abu Shababs historie er ikke en fortælling om forløsning, men om opportunisme manipuleret af besættelsen. Abu Shabab, engang en kendt figur i Gazas kriminelle underverden, blev fængslet for narkotikahandel og våbensmugling, indtil han undslap i oktober 2023. I det kaos, der fulgte, genopstod han som selvudnævnt leder af den såkaldte "Folkekraft" – alternativt betegnet som "Anti-Terror Tjenesten". Israel, ivrig efter at splintre palæstinensisk enhed og svække Hamas gennem indirekte styre, bevæbnede og bemyndigede angiveligt Abu Shababs gruppe til at operere i IDF-kontrollerede områder.

Dette forhold er ikke nyt; kolonimagter har længe støttet på moralsk kompromitterede lokale til at fungere som håndhævere af fremmed kontrol. Men i Gaza blev denne taktik mødt med øjeblikkelig afsky. Abu Shababs samarbejde blev set som et så dybt forræderi, at hans egen stamme og familie fornægtede ham. I et samfund, hvor slægtskab og solidaritet er hellige, gjorde denne offentlige afvisning ham til en paria. Han blev ikke blot udstødt – han blev et symbol på alt, hvad besættelsen søger at fordærve: loyalitet, identitet, modstand. Hans historie illustrerer, hvordan besætteren forvandler individuelle ambitioner til fælles ødelæggelse.

Falske Anklager og Hjælpens Kollaps

Centralt i begrundelsen for Israels kvælertag på Gazas hjælpesystem var beskyldningen om, at Hamas plyndrede humanitære forsyninger. Disse påstande, som dukkede op i slutningen af 2024, blev brugt til at delegitimere UNRWA og afbryde kritiske forsyningslinjer. Dog afslørede troværdige rapporter senere, at det mest alvorlige tilfælde af hjælptyveri – plyndringen af 109 FN-lastbiler – ikke blev udført af Hamas, men af Abu Shababs styrker. Alligevel fortsatte narrativet, våbengjort til at nedbryde den eksisterende hjælpeinfrastruktur.

tur og erstatte den med Gaza Humanitær Fond (GHF), et militariseret apparat oprettet i maj 2025 med israelsk og amerikansk opbakning.

Yahya Sinwars Obduktion: Yderligere Modsigelse af Israels Fortælling

Yderligere modsigelse af Israels påstande er tilstanden af Yahya Sinwar, en fremtrædende Hamas-leder, på tidspunktet for hans død. Israels egen retsmediciner fastslog, at Sinwar ikke havde spist i tre dage før sin død – en detalje, der rejser alvorlige spørgsmål. Hvis Hamas systematisk stjæl hjælp, som Israel hævder, er det usandsynligt, at deres leder ville blive efterladt til at sulte. Dette bevis peger på en bredere fiasko i hjælpedistribution, hvilket tyder på, at forsyningerne bliver opsnappet af andre grupper, såsom Abu Shababs milits, i stedet for at blive hamstret af Hamas. Sulte af en nøglefigur som Sinwar understreger den barske virkelighed: hjælpen når ikke dem, den er beregnet til, uanset hvem der kontrollerer den.

Gaza Humanitær Fond: Sultespil Bliver til Virkelighed

GHF lovede koordinering og sikkerhed. Hvad den leverede var blodbad. Distributionspunkter blev til dødszoner. Tåregas, gummikugler, skarp ammunition og trængsel forvandlede jagten på mad til et dagligt spil russisk roulette. Næsten 800 palæstinensere er blevet dræbt og tusinder flere såret, mens de forsøgte at få adgang til hjælp. Dette system, bygget på falske forudsætninger og opretholdt gennem vold, har ikke kun undladt at tackle sult – det har institutionaliseret den. Det afspejler en logik, der ikke handler om lindring, men om kontrol: for at spise, må du adlyde; for at overleve, må du underkaste dig.

Ifølge international lov er dette en krigsforbrydelse. **Artikel 54 i Tilleggsprotokol I til Genèvekonventionerne** forbyder udtrykkeligt sult af civile som en metode til krigsførelse, herunder målretning eller ødelæggelse af "objekter, der er uundværlige for civilbefolkningens overlevelse". **Rom-statutten for Den Internationale Straffedomstol** kriminaliserer ligeledes brugen af sult som et våben. Ved at nedbryde troværdige agenturer, nægte hjælp og dræbe civile på distributionssteder har Israel skabt et regime, der slet ikke er humanitært – det er et våben.

Jagt på Mennesker over Lokkemad: Det Ultimative Moralske Lavpunkt

Måske er det mest skræmmende aspekt af dette system den måde, det vender grundlæggende etiske hierarkier på hovedet. I Israel, som i mange lande, er det ulovligt at jage vilde dyr over lokkemad. Praksissen anses for uetisk – et brud på principperne om fair jagt, der beskytter selv ikke-menneskelige væsener mod unødvendig lidelse. Men i Gaza lokkes sultende civile til mad under påskud af hjælp, kun for at blive beskudt af soldater. Hvad der er forbudt for hjorte, er legaliseret mod børn.

Denne etiske omvending er ingen tilfældighed. Det er det logiske endepunkt for dehumanisering. Når et folk ikke længere anses for fuldt menneskelige, bliver deres lidelse baggrundsstøj; deres død, administrativ. Den moralske afgrund ånder mest vidt åbent, ikke i krigens tåge, men i klarheden af politikker, der behandler overlevelse som et privilegium, der rationeres af besætteren. Gazas sultne er ikke kollaterale skader. De er mål – lokket, skudt og kasseret af et system, der tillægger dyrs liv større juridisk værdi end de mennesker, det sulter.

Konklusion: En Forbrydelse Hinsides Ord

Våbengørelsen af sult i Gaza, faciliteret af kollaboratører som Yasser Abu Shabab og institutionaliseret gennem Israels militariserede hjælpesystem, er ikke blot en krigsstrategi – det er en vanhelligelse af menneskelig værdighed. Det afspejler en tankegang, hvor mad bliver et redskab til dominans, kollaboration belønnes, og civile slagtes for forbrydelsen at have brug for at spise. Udskiftningen af humanitære agenturer med bevæbnede portvakter har forvandlet Gazas hjælpekorridorer til dødskorridorer.

Dette er ikke kun en politisk fiasko. Det er en forbrydelse mod menneskeheden. Og den mest fordømmende anklage ligger i den sammenligning, der aldrig burde have været nødvendig: at dyr får mere etisk hensyn end Gazas sultende befolkning. Denne groteske omvending kræver global forargelse – ikke som et spørgsmål om politik, men om samvittighed. **En verden, der tillader dette, er en verden i frit fald – ikke kun moralsk, men civilisatorisk.**